

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 260/2017-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Kicom, advokátska kancelária, Levočská 2, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 75/2009 vo veci podaného dovolania smerujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 75/2009 vo veci podaného dovolania

smerujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 75/2009 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Kica do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 260/2017-13 z 10. mája 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 75/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“) vo veci podaného dovolania smerujúceho proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009

z 26. septembra 2013. Ostatnú časť sťažnosti sťažovateľa, v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013 právoplatne odsúdený za zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Sťažovateľ následne podal „*Proti... rozhodnutiu krajského súdu, ako odvolacieho súdu... dňa 18.5.2015... dovolanie. O tomto dovolaní, dovolací súd doposiaľ nemohol začať konať. Mám dôvodne podozrenie, že dovolacie konanie nezačalo pre nečinnosť Okresného súdu Košice I. Podozrenie odôvodňujem stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky... spisová značka Nt 376/2016 z 4.1.2017.*“. Z ďalšej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že „*Po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu, som prostredníctvom svojho obhajcu zisťoval, v akom procesnom štádiu sa nachádza moje odvolanie z 18.5.2015. Okresný súd Košice I ma listom z 19.9.2016 informoval, že predmetné dovolanie sa v súdnom spise 4T 75/2009 nenachádza. Zároveň ma vyzval, aby som súdu predložil kópiu dovolania s potvrdením jeho odoslania. Výzve okresného súdu som vyhovel obratom. Reakcia súdu nebola žiadna, preto som dňa 9.11.2016 podal na okresný súd sťažnosť pre prieťahy. Predseda okresného súdu túto sťažnosť, pod sp. zn. Spr. 141/16 z 9.12.2016 zamietol, ako nie dôvodnú.*“. Z ďalších zistení sťažovateľa malo vyplývať, že „*Originál podaného dovolania dňa 18.5.2015 sa stratil. Podľa stanoviska najvyššieho súdu z 4.1.2017, sp. zn. Nt 376/16 dovolanie bolo dňa 20.5.2015 najvyšším súdom postúpené Okresnému súdu Košice I k sp. zn. 4T 75/2009, ktoré ho prevzalo dňa 9.6.2015. Do dnešného dňa sa má tam nachádzať, čo okresný súd popiera. V stanovisku z 21.2.2017 okresný súd ma pučil, že môj postup pri podaní dovolania nebol v súlade s príslušnými procesnými postupmi a konštatuje, že zo strany okresného súdu neboli žiadne prieťahy a moja sťažnosť nie je dôvodná.*“. V ostatnom sa sťažovateľ obrátil so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd „*prijal tento nález:*

„1. základné právo [REDAKOVANÉ] upravené v článku 12 ods. 1, článku 46 ods. 1 a ods. 2 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní 4T 75/09 o podanom dovolaní, v nadväznosti na konanie Ústavného súdu Slovenskej republiky, porušené bolo,

2. Okresnému súdu Košice I a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje aby vo veci znovu konal bez zbytočných prieťahov, zakazuje pokračovať v porušovaní základného práva a prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva, ktorý vznikol po podaní dovolania hore uvedeným spôsobom,

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie 7 000 €,

4. [REDAKOVANÉ] priznáva trovy konania 294,66 €.“

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania. Za okresný súd jeho predseda listom sp. zn. 1 SprV/217/2017 zo 4. mája 2017 a právny zástupca sťažovateľa zaujal stanovisko k predmetnému vyjadreniu okresného súdu listom z 25. mája 2017.

4.1 Predseda okresného súdu vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní a podanej sťažnosti pripustil jej opodstatnenosť, k čomu uviedol:

„Dňa 9.11.2016 podal obhajca sťažovateľa JUDr. Ján Kic na tunajší súd sťažnosť pre neodôvodnené prieťahy vo vzťahu k podanému dovolaniu obžalovaného zo dňa 18.5.2015. V tejto sťažnosti sa zákonný sudca JUDr. Ján Poprocký vyjadril dňa 15.11.2016, kde uviedol, že predmetný spisový materiál už raz bol na Najvyššom súde SR a to z dôvodu podania dovolania obhajcu sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty vo výške 400,-EUR, ktoré bolo odmietnuté, pričom následne bol spis vrátený tunajšiemu súdu za účelom meritórneho rozhodnutia vo veci samej. V tomto vyjadrení zákonný sudca zdôrazňuje, že v súdnom spise 4T/75/2009 sa žiadne dovolanie obžalovaného nenachádza, pričom z vyjadrenia obhajcu vyplýva, že toto omylom podal priamo na Najvyšší súd SR. Zákonný sudca JUDr. Poprocký zdôraznil, že nemal vedomosť o žiadnom dovolaní

obžalovaného, pričom obhajca sťažovateľa JUDr. Kic na výzvu súdu zo dňa 19.9.2016 (čl.2652 spisu) doručil súdu kópiu predmetného dovolania dňa 26.9.2016.

Ako predseda súdu som vykonal šetrenia za účelom manipulácie zamestnancov súdu s týmto dovolaním, pričom som zistil z písomnej evidencie podateľne tunajšieho súdu, že toto bolo súdu doručené 9.6.2015, čo bolo riadne vyznačené v príslušnej evidencii súdnej podateľne a vyplýva to aj z fotokópie poštovej doručenky, ktoré v prílohe prikladám. Z vyjadrenia dotknutých zamestnancov súdu vyplynulo, že s predmetnou písomnosťou neprišli do styku a teda následne ani ju nemohli predložiť príslušnému sudcovi na ďalší procesný postup. Po zistení týchto skutočností súd okamžite vykonal úkony smerujúce k urýchlenému predloženiu spisu dovolaciemu súdu v súlade s § 376 Tr. por. V prílohe Vám prikladám vyjadrenie dotknutého sudcu ako aj príslušných zamestnancov súdu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj s poukazom na obsah vykonaného šetrenia som dospel k záveru, že zo strany tunajšieho súdu došlo k pochybeniu v súvislosti s postúpením dovolania sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na Najvyšší súd SR, pričom som už vykonal príslušné opatrenia, aby v budúcnosti nemohlo dôjsť k podobnej situácii. Vec budem naďalej sledovať z hľadiska správnosti a plynulosti postupu súdu. “

4.2 Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku z 25. mája 2017, ktorým reagoval na vyjadrenie predsedu okresného súdu, v podstatnom uviedol:

„Okresný súd Košice I vo svojom vyjadrení sp. zn. 1 SprV/217/2017 zo dňa 4. mája 2017 uvádza chronologický prehľad úkonov, ktoré boli v trestnej veci ods. [REDAKOVANÉ] urobené súdom prvého stupňa, hoci túto časť [REDAKOVANÉ] ústavnou sťažnosťou nenapáda. Týmto spôsobom usiluje o odpútanie pozornosti ústavného súdu od podstaty ústavnej sťažnosti. Vo výpočte úkonov účelovo pozabudol uviesť napr., že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.2.2011 predseda senátu vyzval obž. [REDAKOVANÉ], aby vymenil obhajcu (viď prílohu č. 1 a 2). Následne, dňa 29.7.2011 [REDAKOVANÉ] navštívila v Ústave pre výkon väzby v Košiciach advokátka, ktorá sa [REDAKOVANÉ] predstavila, ako veľmi dobrá priateľka JUDr. Poprockého. [REDAKOVANÉ] napriek tomu nesúhlasil, aby ho „priateľka“ Poprockého obhajovala. Na odmietnutie jej ponuky obhajovať [REDAKOVANÉ] reagoval predseda senátu neoprávneným (čl. 2453-4 súdneho spisu) ukladaním pokút splnomocnenému obhajcovi, ktorý sa bránil proti pokutám zákonnými prostriedkami. To u JUDr. Poprockého vyvolalo antagonizmus

voči obž. [REDAKOVANÉ] a jeho obhajcovi. Táto časť súdneho konania nie je predmetom ústavnej sťažnosti. Uvádzam to len pre informáciu, reagujúc na vyjadrenie okresného súdu z 4.5.2017.

Predmetom ústavnej sťažnosti je nečinnosť okresného súdu v čase od 9.6.2015 doposiaľ. Sťažnosť pre neodôvodnené prietahy okresný súd dňa 21.2.2017 zamietol ako nie dôvodnú. Stanovisko okresného súdu z 4.5.2017 nie je úprimné, nebola tu žiadna snaha dovolanie riadnym spôsobom vybaviť, ale naopak, bol tu úmysel dovolanie zamiesť pod koberec. Nedozvedel som sa ani čo bolo urobené s kópiou dovolania. Tento môj názor odôvodňuje skutočnosť, že súdny spis bol už uložený v archíve okresného súdu. Zistil som to dňa 22.3.2017 pri nahliadnutí do súdneho spisu, v ktorom sa v tom čase dovolanie postúpené najvyšším súdom nenachádzalo a nenachádzala sa tam ani kópia dovolania, ktorú si odo mňa vyžiadala okresný súd.“

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou namietaného porušenia práv – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

6.1 Zo sťažnosti a z jej príloh, ako aj z vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že sťažovateľ v zastúpení advokátom JUDr. Jánom Kicom podal 20. mája 2015 priamo na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom

okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013. Najvyšší súd na dožiadanie obhajcu sťažovateľa JUDr. Jána Kica mu listom zo 4. januára 2017 oznámil, že ním podané dovolanie bolo 4. júna 2015 odstúpené okresnému súdu a tomuto súdu doručené 9. júna 2015 a dosiaľ nebolo najvyššiemu súdu predložené. Z písomnej výzvy okresného súdu z 19. septembra 2016 obhajcovi sťažovateľa JUDr. Jánovi Kicovi vyplynulo, že v spisovom materiáli okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 sa sťažovateľom podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013 nenachádza. Obhajca sťažovateľa JUDr. Ján Kic listom z 23. septembra 2016 doručil okresnému súdu kópiu podaného dovolania z 18. mája 2015, ktoré bolo doručené 20. mája 2015 najvyššiemu súdu.

6.2 Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní sa sťažovateľ bránil aj podaním sťažnosti predsedovi okresného súdu, ktorý, tak ako to vyplýva z písomného vyjadrenia z 9. decembra 2016, považoval sťažnosť za neopodstatnenú, a to s ohľadom aj na to, že „... aj Váš postup pri podaní dovolania bol v rozpore s ust. § 370 ods. 3 Tr. por., z ktorého vyplýva, že dovolanie sa podáva na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak ste teda dovolanie podali priamo Najvyššiemu súdu SR bez toho, aby tento predtým disponoval, resp. si vyžiadal predmetný spis tunajšieho súdu, postupovali ste nesprávne a prevažne z tohto dôvodu nemohol prvostupňový súd včas a účinne vykonať úkony súvisiace s predložením predmetného spisu dovolaciemu súdu. Za daných okolností preto považujem Vašu sťažnosť za nedôvodnú.“.

6.3 Z repliky sťažovateľa z 25. mája 2017 vyplýva, že „Predmetom ústavnej sťažnosti je nečinnosť okresného súdu v čase od 9.6.2015 doposiaľ. Sťažnosť pre neodôvodnené prietahy okresný súd dňa 21.2.2017 zamietol ako nie dôvodnú. Stanovisko okresného súdu z 4.5.2017 nie je úprimné, nebola tu žiadna snaha dovolanie riadnym spôsobom vybaviť, ale naopak, bol tu úmysel dovolanie zamiesť pod koberec. Nedozvedel som sa ani čo bolo urobené s kópiou dovolania. Tento môj názor odôvodňuje skutočnosť, že súdny spis bol už uložený v archíve okresného súdu. Zistil som to dňa 22.3.2017 pri nahliadnutí do súdneho spisu, v ktorom sa v tom čase dovolanie postúpené najvyšším súdom

nenachádzalo a nenachádzala sa tam ani kópia dovolania, ktorú si odo mňa vyžiadal okresný súd.“

III.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 4 T 75/2009 vo veci podaného dovolania smerujúceho proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (napr. PL. ÚS 25/01).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd

v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

11.1 Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť vecí, predmetom napadnutého konania vedeného okresným súdom je sťažovateľom podané dovolanie smerujúce proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013, ktorým okresný súd disponoval už 9. júna 2015 a ktorého povinnosťou bolo iba/len spracovať podklady na jeho predloženie na dovolací súd, ktorým je najvyšší súd. Z uvedeného pohľadu ide o bežný/štandardný, ba až mechanický postup/činnosť súdu, výsledkom ktorého je len zabezpečenie kompletného spisového materiálu spolu s ďalšími písomnými podkladmi, ktoré sa po podaní dovolania zabezpečujú prvostupňovým súdom, a jeho predloženie spolu s podaným dovolaním najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu.

11.2 Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil podstatnú okolnosť, ktorou by sťažovateľ prispel k zbytočným priet'ahom v konaní. Okresným súdom vytýkaný postup sťažovateľa v rozpore s § 370 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) nemá na postup okresného súdu žiadny vplyv, keďže tento disponoval podaným dovolaním už 9. júna 2015 a jeho kópiou 26. septembra 2016, pričom, ako to vyplýva z písomného vyjadrenia predsedu okresného súdu zo 4. mája 2017, do podania sťažnosti na priet'ahy predsedovi okresného súdu zákonný sudca „... *nemal vedomosť o žiadnom dovolaní obžalovaného*“. Je teda zrejmé, že sťažovateľ svojím konaním nijako nespôsobil/nezavinil vzniknuté priet'ahy v napadnutom konaní okresného súdu, ale naopak, bol tým, ktorý sa aktívne domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v dovolacom konaní.

11.3 Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní okresného súdu, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd zistil, že to tak je, a to napriek tomu, že plynulému postupu nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04). Ústavný súd už poukázal na to, že povinnosťou prvostupňového súdu v napadnutom konaní bolo iba preskúmať náležitosti podaného dovolania s cieľom odstrániť prekážky dovolacieho konania (ako napr. povinné právne zastúpenie, ustanovenie obhajcu postupujúc podľa § 373 ods. 3 až 5 Trestného poriadku), následne „mechanicky“ zabezpečiť príslušné písomné vyjadrenia k podanému dovolaniu zo strany oprávnených osôb a v ostatnom jeho zaslanie spolu s príslušnými písomnými podkladmi a celým spisovým materiálom najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu (§ 376 Trestného poriadku). Týchto „mechanických“ povinností sa okresný súd však nezhostil, a to v dôsledku pravdepodobne straty alebo nesprávnej úradnej manipulácie so sťažovateľom podaným dovolaním (priznanej aj zo strany predsedu okresného súdu, pozn.), o ktorom sa okresný súd „dozvedel“ až v dôsledku ním podaných písomných dopytov, následkom ktorých bola výzva okresného súdu obhajcovi sťažovateľa z 19. septembra 2016 o zaslanie kópie podaného dovolania a jej doručenie okresnému súdu 26. septembra 2017. Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní nekonal o sťažovateľom podanom dovolaní od 9. júna 2015, keď mu bolo predmetné podanie/dovolanie sťažovateľa doručené z najvyššieho súdu, do podania ústavnej sťažnosti 27. marca 2017. Naopak, postup okresného súdu v napadnutom konaní bol determinovaný až ingerenciou ústavného súdu v predmetnej veci podmienenej podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľom, ktorý bol do toho času pasívny, a to po dobu 22 mesiacov.

12. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 75/2009 vo veci podaného dovolania smerujúceho proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 To 13/2014 z 10. júna 2014 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 75/2009 z 26. septembra 2013 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

13. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

14. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

15. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na doterajšiu celkovú dĺžku nečinnosti/úplnej pasivity okresného súdu v napadnutom konaní po dobu 22 mesiacov, ako aj samotnú „mechanickú/čisto úradnú“ podstatu povinnosti okresného súdu (spočívajúcu v administratívnom spracovaní podaného dovolania a jeho predložení najvyššiemu súdu) a v neposlednom rade aj s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o trestné konanie, v rámci ktorého sa primeraná lehota na konanie v dôsledku mimoriadne citel'ného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (II. ÚS 32/03), považoval ústavný súd priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa

§ 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde za spravodlivé. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku v bode 3 tohto nálezu.

16. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom. Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2017, a to prevzatia a prípravy zastupovania a písomného podania sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 1 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2017 1/6 z výpočtového základu zo sumy 884 €, čo predstavuje za jeden úkon právnej služby odmenu v sume 147,33 € a 8,84 € režijný paušál, v celkovej sume 312,34 €. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 4. Písomné vyjadrenie obhajcu z 25. mája 2017 (bod 4.2) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

17. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, sa pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumie jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017